

СЕРГІЙ ЩЕРБАКОВ
НАТАЛІЯ ЩЕРБАКОВА

БІЗНЕСМАГИ

ЯК СТАТИ СПРАВЖНІМ ЧАРІВНИКОМ

«МОНОЛІТ»

ДНІПРО

2017

УДК 821.161.2-3

ББК 84 (4УКР)

Щ 61

Хто не мріяв мати чарівну паличку? П'ятикласник Максим Дерев'янку вірив у силу магії та дуже хотів стати чарівником, як Гаррі Поттер. Одного разу Максим побачив запуск повітряного ліхтарика і дізнався, що той виконує записане на ньому бажання. Та є одна умова, щоб воно справдилося: ліхтарик потрібно купити за гроші, чесно зароблені власною працею. Хлопець вирішив будь-що-будь впоратися з завданням і навіть посперечався з приятелькою Марійкою, що випередить її в цьому. Та вони й не здогадувалися, до яких дорослих пригод приведе дитяча суперечка!

Друзі перетворилися на справжніх підприємців і стали втілювати різні ідеї для одержання прибутку. Вони пройшли через грікі розчарування і нелегкі випробування, а чого врешті-решт досягли — дізнаєтеся, прочитавши книжку. І пам'ятайте: дива трапляються! А що для цього потрібно — чарівна паличка, «ліхтарик бажань» або щось інше — скоро з'ясується...

СЕРГІЙ ЩЕРБАКОВ, НАТАЛІЯ ЩЕРБАКОВА @ Текст, 2017

ЯНА КУЗНЕЦОВА @ Ілюстрації, 2017

Видавництво «Моноліт» @ 2017

Усі права застережено.

ISBN 978-966-2236-02-6

*Багато хто хоче змінити світ на краще для своїх дітей.
Я ж намагаюся змінити на краще своїх дітей,
щоб вони послужили світові.*

*Карлос Слім Елу**

* Разом з Біллом Гейтсом та Ворреном Баффетом входить до трійки найбагатших людей світу.

ЗМІСТ

Розділ 1,

ДЕ ШМАТОК ПАПЕРУ ЗЛІТАЄ В НЕБО, А ЧАРІВНИК-
ПОЧАТКІВЕЦЬ ДОЛАМУЄ ЧУЖИЙ ВЕЛОСИПЕД
ЗА ДОПОМОГОЮ КОКОСА

11

Розділ 2,

ДЕ МАРІЙКА РОЗУМІЄ, ЩО «МАЛЮВАТИ ГРОШІ»
НЕ ТАК ВЖЕ Й ПРОСТО

21

Розділ 3,

ДЕ ЧАРІВНИК ВИРІШУЄ ПРОДАВАТИ ЯКЩО НЕ ЧАРИ,
ТО ХОЧА Б ДОМАШНЄ ЗАВДАННЯ

28

Розділ 4,

ДЕ В КОГОСЬ ЗРИВАЄТЬСЯ УГОДА, А ХТОСЬ МАЙЖЕ
ЗАРОБЛЯЄ НА ПЕРШИЙ ЛІХТАРИК

33

Розділ 5,

ДЕ БАБУСЯ ПОВОДИТЬСЯ ГІРШЕ, НІЖ КАЗКОВИЙ ТРОЛЬ

37

Розділ 6,

ДЕ ЛОГІКА І АРИФМЕТИКА ВИЯВЛЯЮТЬСЯ
СИЛЬНІШИМИ ЗА КОНЯ, ЩО СКАЧЕ НА ЛЮДИНІ

42

Розділ 7,

ДЕ СТАЄ ЯСНО, ЩО СЛУХАТИ ТРЕБА БУЛО
НЕ ТУ БАБУСЮ, А ЧОТИРИСТА ГРИВЕНЬ — ЦЕ СУМА
ДЛЯ ДИТСАДКА

49

Розділ 8,

ДЕ БАТЬКИ ПАНІКУЮТЬ, А СОБАЧІ ЗУБИ, ЛІХТАРИК,
КРОСІВКА З ПРАВОЇ НОГИ І М'ЯЗИ ПОПИ
СПЛІТАЮТЬСЯ В ОДИН КЛУБОК

60

Розділ 9,

ДЕ СПРАВЖНЬОЮ ЗАГРОЗОЮ
СТАЮТЬ НЕ ДЕМЕНТОРИ, А СВІЖИЙ,
ЩЕ ТЕПЛИЙ БАТОН

69

Розділ 10,

ДЕ МАКСИМ СПРАВДІ ПЕРЕТВОРЮЄ МАРІЙКУ
НА ІНШУ ЛЮДИНУ. ДО ТОГО Ж ЛИШЕ ЗА СІМСОТ
ДВАДЦЯТЬ ГРИВЕНЬ

81

Розділ 11,

ДЕ СТАЄ ЗРОЗУМІЛО, ЧОМУ ЯБЛУЧНИЙ СІК ПИТИ
НЕ МОЖНА, А ВИНОГРАДНИЙ — МОЖНА

87

Розділ 12,
ДЕ ШРЕК ТІКАЄ, А ГЛЯДАЧІ
ДОСИДЖУЮТЬ ДО КІНЦЯ

98

Розділ 13,
ДЕ ТАНЯ ЗАБИВАЄ ОСТАННІЙ ІРЖАВИЙ ЦВЯХ
У КРИШТАЛЕВІ ДИТЯЧІ МРІЇ

107

Розділ 14,
ДЕ МАКСИМ ЗАВДЯКИ МАМІ ПОТРАПЛЯЄ
В СПРАВЖНІСІНЬКУ МАТРИЦЮ

110

Розділ 15,
ДЕ В ДІТЕЙ З'ЯВЛЯЄТЬСЯ ПЛАН ДІЙ,
А ДРУГЕ ДИХАННЯ МАКСИМА РОЗПАЛЮЄ ЗГАСЛЕ
ВОГНИЩЕ МАРІЙКИ

117

Розділ 16,
ДЕ СТАЄ ЯСНО, ЩО, НАВІТЬ КОЛИ ТИ
ВИКОНУЄШ ЧУЖІ БАЖАННЯ, НІХТО ТОБИ
НІЧОГО НЕ ВИНЕН

123

Розділ 17,
ДЕ НАЙРІДКІСНІША РЕПТИЛІЯ СТРАТОСФЕРИ
ВСЕ Ж ЗАЛІТАЄ В ОФІСНУ КВАТИРКУ
ДО ЗВИЧАЙНОГО ОДИНАДЦЯТИРІЧНОГО
ПІДПРИЄМЦЯ

131

Розділ 18,

ДЕ ВИЯВЛЯЄТЬСЯ, ЩО ДОРΟΣЛИХ
ПОТРІБНО КОНТРОЛЮВАТИ ЩЕ БІЛЬШЕ, ОСОБЛИВО
КОЛИ ВОНИ ВТРУЧАЮТЬСЯ У ТВІЙ БІЗНЕС

141

Розділ 19,

ДЕ ПОМИЛКА З ПОПЕРЕДНЬОГО РОЗДІЛУ
ПЕРЕТВОРЮЄТЬСЯ НА ІДЕЮ, ЯКУ МОЖНА
ВИКОРИСТАТИ НАВІТЬ У НАСТУПНІЙ КНИЖЦІ

147

Розділ 20,

ДЕ МАКСИМ ІГОРОВИЧ ВАРИТЬ ЗІЛЛЯ, А МАМА
РОЗУМІЄ, ЩО ПЕРЕХІДНИЙ ВІК МОЖЕ БУТИ РІЗНИМ

151

Розділ 21,

ДЕ КОЖЕН РОБИТЬ СВОЮ СПРАВУ, ТОМУ
ЩО І СПРАВ, І «КОЖНИХ» СТАЄ ВСЕ БІЛЬШЕ

158

Розділ 22,

ДЕ НАВІТЬ НЕ ЗРОЗУМІЛО,
ХТО ПОВОДИТЬСЯ ГІРШЕ —
УЧНІ ЧИ ВЧИТЕЛЬКА

164

Розділ 23,

ДЕ В МАКСИМА З'ЯВЛЯЄТЬСЯ ПЛАН ПОМСТИ,
У МАРІЙКИ — ШАНУВАЛЬНИК, А В НАТАЛІ
ВАСИЛІВНИ — ПРОБЛЕМА

169

Розділ 24,

ДЕ ВИЯВЛЯЄТЬСЯ, ЩО ЧИМ БІЛЬШЕ ТИ НАБИРАЄШ
ВИСОТУ, ТИМ ГЛИБШУ ТОБІ КОПАЮТЬ ЯМУ

174

Розділ 25,

ДЕ ДУЖЕ БАГАТО ПЕЧИВА, ЩЕ БІЛЬШЕ ЛИМОНАДУ
І ВЗАГАЛІ — НЕСПОДІВАНИЙ ПОВОРОТ

179

Розділ 26,

ДЕ ТАМАРА КАРЛІВНА ДЗВОНИТЬ
НА ІНШИЙ КОНТИНЕНТ, А ЄВГЕНКО СТИБАЄ
НАВКОЛО МАРІЙКИ, ЯК АВСТРАЛІЙСЬКИЙ КЕНГУРУ

188

Розділ 27,

ДЕ ВІД «ПРЯМИХ ПРОДАЖІВ» НАДХОДИТЬ
ЩЕ ДЕВ'ЯТСОТ ГРИВЕНЬ, НЕЗВАЖАЮЧИ НА ДОЩ
І НА ДОБРЕЄВГЕНКО

195

Розділ 28,

ДЕ НЕМАЄ НІ ТРИЩИН, НІ РОМАНТИЧНИХ СЦЕН
З ПОЦІЛУНКАМИ

200

Розділ 29,

НАЙКОРОТШИЙ І НАЙЗВОРУШЛИВИШИЙ, ПРО
ТЕ, ЯК ЗДІЙСНЮЮТЬСЯ МРІЇ, ЯКЩО ЗА ВАМИ
НАГЛЯДАЄ РЕАЛЬНИЙ ЧАРІВНИК, А НЕ ЯКИЙСЬ ТАМ
ВИГАДАНИЙ ДОМОВИК

204

Розділ 30,
ДЕ ГОЛОВНИЙ ЕЛЬФ ІБЕРІЇ НАРЕШТІ РОЗУМІЄ,
ЩО ТАКЕ СПРАВЖНЯ МУДРІСТЬ І СПРАВЖНЯ МАГІЯ
206

Розділ 31,
ДЕ МАКСИМ І МАРІЙКА ДІСТАЮТЬ ПО ЗАСЛУЗІ,
І ПРИ ЦЬОМУ САМОМУ ЛИШЕ МАКСИМОВІ
ДІСТАЄТЬСЯ СТІЛЬКИ КОМПЛІМЕНТІВ,
ЩО ВИСТАЧИЛО Б НА ВСІХ АКТОРІВ
210

Розділ 32,
ДЕ СТАЄ НЕЙМОВІРНО ВАЖЛИВО
ПРОСТО ВІДІРВАТИСЯ ВІД ЗЕМЛІ
І ЯКЩО НЕ ДОЧЕКАТИСЯ ДИВА,
ТО ХОЧА Б ПЛЕКАТИ НАДІЮ
216

Розділ 1,
ДЕ ШМАТОК ПАПЕРУ ЗЛІТАЄ В НЕБО,
А ЧАРІВНИК-ПОЧАТКІВЕЦЬ ДОЛАМУЄ
ЧУЖИЙ ВЕЛОСИПЕД ЗА ДОПОМОГОЮ
КОКОСА

Максим зіщулювався, зосередив погляд на здумтому м'ячі, котрий валявся біля футбольних воріт, і напружив м'яз волі...

«До мене, до мене... Акцію... Притягнися».

Щоб диво відбулося, краще використовувати відразу всі закляття, які знаєш, — так воно надійніше.

«Акцію! До мене. СуперАкцію!»

Як естрадний співак, який аж надто захопився власним виступом, Максим мимоволі заплющив очі та уявив, що м'ячик опиняється біля його ніг. Так працює магія: потрібно щиро повірити, потім якомога детальніше уявити, а далі все відбувається ніби за порухом чарівної палички.

Хлопчик боязко напіврозплющив очі й аж підстрибнув від несподіванки: м'яч лежав просто біля нього! Серце закалатало, перед очима попливли кольорові калейдоскопічні плями...

Але варто було Максимові бічним зором завважити дворового собаку Кокоса, що крутив хвостиком неподалік, як замість секундної ейфорії хлопець відчув розчарування: ось хто приніс м'яч.

Хоча... Можливо, це і є чари? М'ячик же притягнувся. Не важливо як. Виходить, що заклинання спрацювало... Чи ні?

Якби ви подивилися на Максима в цю хвилину, ви б побачили одинадцятирічного хлопця невеликого зросту з кирпатим носом, на якому веснянки утворювали підозріло рівні вервечки слідів, ніби їх залишив, пробігаючи, сонячний зайчик. А великі сіро-зелені очі час від часу стріляли з-під окулярів, як дві петарди.

Не встиг хлопчик вирішити, маг він чи просто щасливчик, як почув, що відчиняються двері. Щось обережно стискаючи в руках, з дверей під'їзду вигулькнула симпатична дівчина. А слідом — хлопець років вісімнадцяти. Це був Максимів сусід з першого поверху — студент Геник зі своєю новою університетською подругою Танею.

— Привіт ботанікам! — те, що Геник у гуморі, зрозумів би і двієчник — про Максима й говорити нічого.

— Здрастуйте! — ледь знітившись, відповів Максим.

— Скільки разів ми з тобою домовлялися, щоб ти мене на «ти» називав, чуєш? — розчаровано муркнув Геник. — Гаразд... З нами хочеш?

— Хочу. А куди? — відразу погодився хлопчик.

— Зараз побачиш.

Вдруге кликати Максима не довелося. Він пружно підвівся з лавочки, обережно взяв книжку під пахву (книжки — святе, а з магії й поготів) і діловито подався за парою.

Геник з Танею зупинилися посеред двору, поруч з гойдалками, розкрили пакет, і Максим побачив усередині невеликий червоний згорток...

— Це що?

Але Геник не встиг відповісти. Десь зовсім близько почувся різкий деренчливий звук, який, наближаючись, ставав усе гучнішим і неприємнішим. Приятелі, не змовляючись, повернули голови. З-за рогу з'явилася нечітка дитяча фігура. Здогадатися, що вона жіночої статі, могли лише її батьки та ще ті, хто роздивився б у прийдешніх сутінках руді хвостики, запилюжені і розтріпані

в усі боки. Обличчя в брудних розводах, футболка розірвана по шву, коліна подерті. А ось шорти цілі й непошкоджені (щоправда, для того щоб зрозуміти, що зранку вони були білими, їх довелося б вивернути).

— Марусю, ну ти, холера, як завжди, — глузливо прокоментував Геник. — В аварії побувала, чи що?

Справді, витріщивши очі і напружуючись не по-дитячому, сусідська дівчинка Марійка тягла за собою велосипед, колеса якого залишали на асфальті брудні хвилі, що нагадували вісімку-нескінченність (може, нескінченність маминих зітхань, коли вона це побачить?).

— Що це ви тут робите? — з корабля на бал почала Марійка.

Таня дістала згорток:

— Зараз ліхтарик бажань запускати будемо.

— Круто! — моментально надихнулася Марійка, розтиснула долоні і випустила велосипед. — А мені можна бажання загадати? Два, два бажання!

— Ні, один ліхтарик — одне бажання. По-іншому ніяк, — глузливо відповів Геник.

— А де ви... тобто ти, його взяв? — затиноючись, запитав Максим.

— На набережній купив сьогодні. Продавець сказав, що бажання здійсниться в будь-якому разі. Треба лише записати його на ліхтарику фло-мастером і запустити в небо. Ну і, звісно ж, вірити в дива також треба. Так, Таню?

Максим обережно зробив крок уперед. Слово «дива» магнітом (або чарами?) потягло його до ліхтарика.

— Так, — ніби нічого не помітивши, відповіла Таня.

— А скільки коштує ця штука? — не відводячи очей від згортка, запитала Марійка.

— Лише сорок гривень, — недбало відповів Генник.

— Ого! — вигукнув Максим. Для нього це означало ціле багатство. За такі гроші можна було кілька днів поспіль купувати в шкільному буфеті булочки і пиріжки. А якщо помножити на три, то це, вважай, нова книжка.

— Дрібниці! — відреагувала Марійка. — Завтра візьму гроші у тата і куплю собі десять таких ліхтариків!

— А от і не купиш! — єхидно усміхнувся студент.

— Це чому ж? — руді хвостики піднялися над її вухами, як два знаки питання. — Я попрошу тата, він мені і двадцять ліхтарів купить, і сто, якщо треба буде!

— Ха! Продавець попередив, що бажання здійснюється лише тоді, коли ліхтарик придбано за гроші, зароблені власною працею.

— А якщо гроші подарували на день народження? Ну чи скарбничку розбити? — затамувавши дух, запитав Максим.

— Думаю, що не проканає, — відповів Геник і гордо додав: — Я ось сам заробив, тому наше бажання обов'язково справдиться! Пиши, Таню.

Таня дістала з сумочки чорний фломастер, розгорнула ліхтарик, який виявився зробленим з цупкого гофрованого паперу, і, відійшовши до лавочки, з таємничим виглядом щось нашкрябала на ньому. Потім Геник дістав запальничку, підніс її до ґнотика, і вже за мить всередині спалахнув вогонь. Максим і Марійка спостерігали за усім, не зводячи очей.

Нарешті Геник з Танею в чотири руки підняли ліхтарик. Марійка так захопилася, що, здавалося, навіть її хвостики стали навшпильки.

А Максимові петарди за склом окулярів запалилися від гнотика ліхтаря і, здавалося, от-от вибухнуть.

Геник і Таня легко підштовхнули ліхтарик, і... ось воно — диво! Ліхтарик став підноситися вгору! Над деревами, над дахами будинків, усе вище і вище, туди, де здійснюються всі бажання. За декілька хвилин він перетворився на маленьку мерехтливу зірку на темному небосхилі, і діти нарешті випустили його з поля зору.

Кожен думав про свою мрію, про своє сокровенне «якби ж», про своє «хочу»...

— Ну що, бувайте, молодь! Ми пішли, — Геник взяв Таню за руку, махнув на прощання і вже за мить зник за тим самим поворотом, з-за якого зовсім недавно з'явилася Марійка.

— Круто! — з сумом прошепотіла дівчинка і стала піднімати велосипед. — Все одно попрошу грошей у тата!

— Ну і нічого у тебе не здійсниться! — нагадав Максим.

— Це в тебе не здійсниться! Теж мені, всезнайко, — образилася дівчинка. — Візьму і зароблю сама! І куплю собі десять ліхтарів. Зрозумів?

— Не зрозумів! Десять помножити на сорок — це чотириста! — ментально підрахував Максим. — За такі гроші можна навіть велосипед на барахолці купити. Ти ніколи стільки не заробиш.

— Йолоп! Б'ємося об заклад, я зароблю раніше за тебе? — Марійка завелася не на жарт. — Зароблю і тобі жодного не дам запустити. Навіть потримати не дам.

— А я і не хочу!

— Боягуз, боягуз, боягуз! Боягуз, боягуз, боягуз! — стала скандувати дівчинка і тицяти пальцем. — Боягуз, боягуз, боягуз. Забоявся заробити чотириста гривень. Боягууууууу.

— Добре, б'ємося об заклад! — несподівано навіть для себе самого вигукнув у відповідь Максим. — Я перший куплю собі десять ліхтариків і перший їх запуску, ясно? Раніше за тебе.

— Ха-ха-ха. Подивимося!

— Б'ємося! — Максим простягнув руку для символічного рукостискання.

— Дурень! — замість того щоб простягнути руку назустріч, Марійка штовхнула хлопчика в груди, і той жорстко приземлився своїм м'яким космічним кораблем на твердий ґрунт планети,

випустивши книжку і забруднивши декілька сторінок. Умить від образи і болю хлопчик ніби перетворився на інопланетянина: надувся і позеленів, вуха, димлячи, скрутилися в тонкі рурочки, а руки стали щупальцями, готовими придушити агресорку.

Кинувши свого покаліченого товариша — велосипед, Марійка знялася з гальм і ввімкнула п'яту космічну швидкість у напрямку до під'їзду. Не встиг Максим встати на ноги, а вона вже молотила руками в рятівні двері.

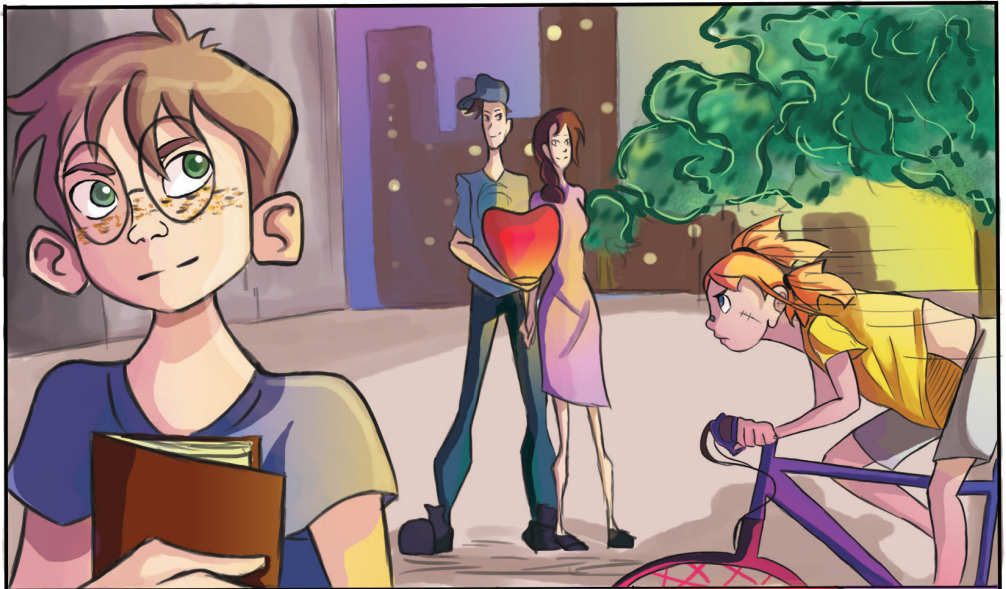
Що ж, між хлопчиком і дівчинкою все було вирішено. Але між хлопчиком та велосипедом все тільки починалося. Удар карате «маваші» по рамі, «хук» зліва по керму і кидок того, що залишилось від залізного супротивника, через багажник! Велосипед був переможений, але Максимові цього здалося замало.

— Кокосе, Кокосику! — закричав хлопчик, приманюючи дворового собаку залишками шкільного сніданку, які випадково опинилися в кишені. — Пісь-пісь!... На...

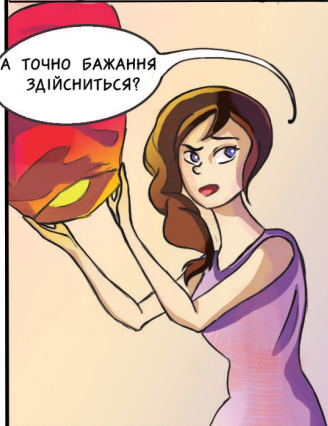
Кокос тицявся носом у долоню хлопчика, не розуміючи, чого від нього вимагають. Не дочекавшись

від пса ні шереху, ні подиху, Максим щодуху по-
жбурив бутерброд у кущі, підняв книжку і попря-
мував до під'їзду, висікаючи п'ятками сині іскри.

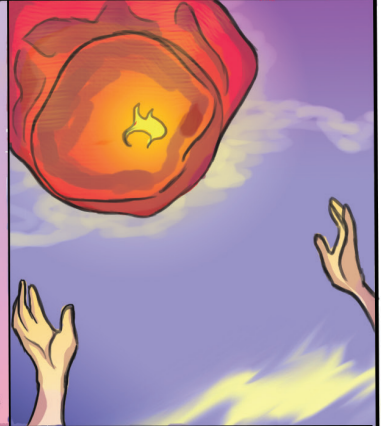
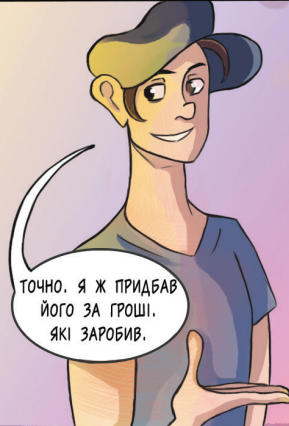
«Клянуся, що помщуся. Клянуся, що помщуся...—
повторював хлопчик. — Війна почалася!»

А ТОЧНО БАЖАННЯ
ЗДІЙСНИТЬСЯ?

ТОЧНО. Я Ж ПРИДБАВ
ЙОГО ЗА ГРОШІ,
ЯКІ ЗАРОБИВ.

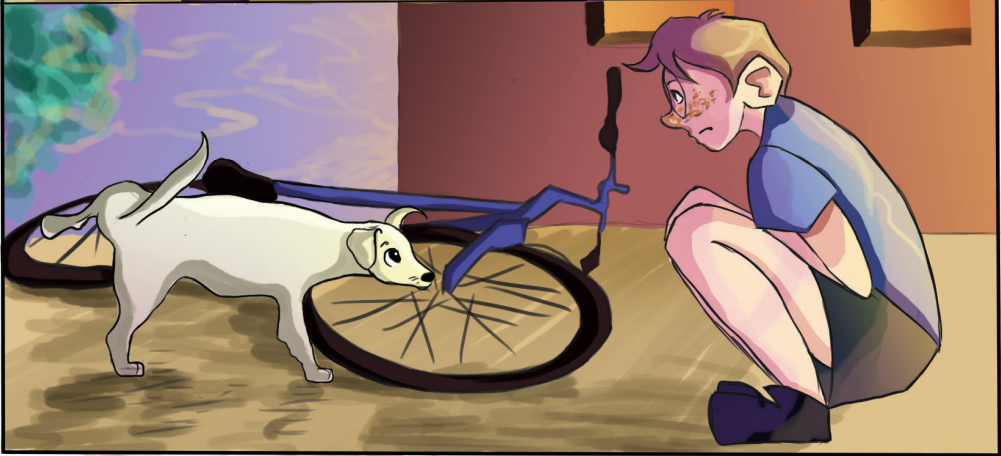
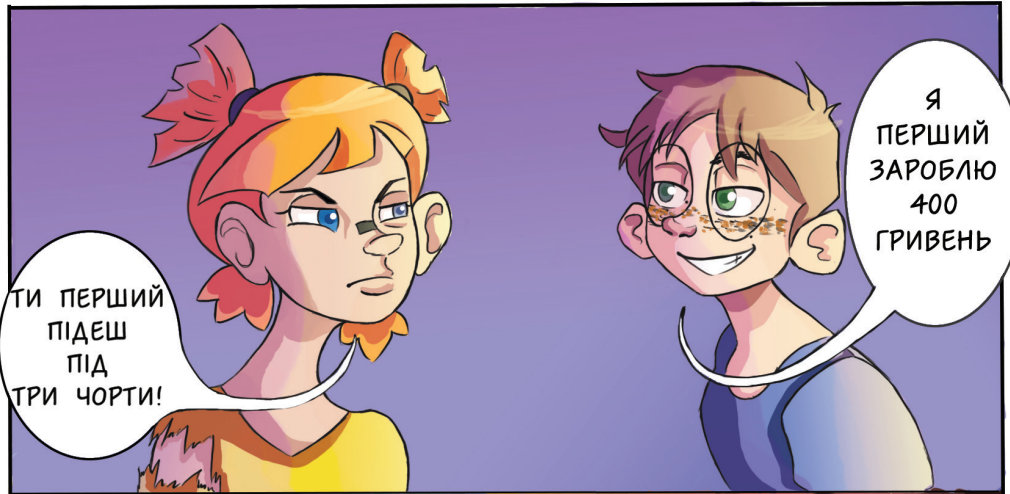
ХОЧУ
СТАТИ
ЧАРІВНИКОМ!

ТРЕБА
ЗАРОБИТИ
400
ГРИВЕНЬ

ХОЧУ
ТЕАТР!

**Розділ 2,
ДЕ МАРІЙКА РОЗУМІЄ,
ЩО «МАЛЮВАТИ ГРОШІ»
НЕ ТАК ВЖЕ Й ПРОСТО**

Ідея з ліхтариками і хижацьке бажання втерти носа сусідові-ботаніку захопили Марійку не на жарт. Із самого ранку вона розклала на столі стіс паперу, фарби, олівці і, не тямлячись від захвату, стала малювати одну картину за одною. Ромашкове поле, хата в селі, гори (які дівчинка ніколи не бачила, але саме вони чомусь вийшли найсимпатичнішими), сім'ю, натюрморт з яблуками, сусідську кішку Улянку... Малюнки були як дешевий манікюр — яскраві і розцяцьковані. Але в Марійки була своя думка: «Дуже непогано!»

Взагалі дівчинка завжди мріяла стати акторкою (як «завжди»? — останній рік, либонь, мріяла). Щоб у неї був власний театр, а вона в ньому грала головні ролі плюс була режисером і продюсером (хто це такі, дівчинка не знала, але ж «хотіти» не означає «знати»).

Мама на це примовляла: «Все можливо, тільки доведеться дуже багато працювати; не на велосипеді ганяти, не з хлопчиками битися, а... а, та що тобі казати», — махала мама рукою, бачачи, що донька після слова «працювати» перестає слухати.

Марійка не згоджувалася... Акторки не працюють! Вони дбають про свої зачіски та зовнішність, стильно одягаються, гуляють з найгарнішими хлопцями... І взагалі: у них багато грошей, живуть вони, як хочуть, собі на втіху. Мама просто не в темі! Вона ж бухгалтер. Ось де потрібно багато працювати.

Отож Марійка вирішила, що для такої простої мети, як заробити чотириста гривень, театр — це занадто. Краще просто намалювати декілька картин і швидко продати їх на набережній. Портретисти там цілі кишені грошей щодня заробляють. А вона гірша хіба за них?

— Маріє, ти куди? — звично запитала мама, коли дівчинка, діловито обхопивши малюнки, намагалася однією рукою натягнути сандалі.

— Піду картини продавати, — мимохідь відповіла дівчинка.

— Що? Які ще картини? — збентежено прозвучала мама з кухні.

Довелося затриматися на кілька хвилин і розповісти мамі про свій план. Нічого несподіваного: вислухавши її, мама усміхнулася і кинула: «Давай, доню, усе вийде, якщо будеш старатися».

Старатися? Знову за рибу гроші? Ну ні-се-ніт-ни-ця. Нісенітниця ж.

Нарешті дівчинка вискочила з квартири і, нікуди не звертаючи, побігла на набережну.

Перш за все, обравши місце, Марійка поставила перед собою порожню коробку з-під тувель, які мама їй купила до першого вересня. Коробка була велика, з грубого картону, ще й з кришкою. «Те, що треба: має вистачити, щоб гроші скласти», — радо думала дівчинка. Зрештою десять малюнків по сорок гривень — нехитра математика.

На набережній традиційно для неділі товклося багато людей. Але час минав, сонце вже пекло, щоки і ніс дівчинки почервоніли, а ноги стали набрякати. Обдерті коліна неприємно нили. Хотілося пити, та й поїсти не завадило б.

Люди йшли повз, майже не дивлячись на Марійчині твори. Ніхто навіть не зупинявся. Проте

дівчинка не здавалася! Вона взяла найгарніший, на її думку, малюнок (із зображенням гір, звісно) і стала на центр тротуару. Тепер перехожі буквально зіштовхувалися з Марійкою, а вона підіймала малюнок вище і примовляла: «Купуємо, лише сорок гривень!»

Знову нічого. Люди йшли і йшли повз...

В грудях у Марійки завовтузилася дюжина колючих їжаченят. «Краще я б театр влаштувала», — у відчаї подумала дівчинка і, нарешті здавшись-таки, відійшла під дерево й гірко розридалася.

— Що сталося, юна леді? — раптом почувся голос над самим її вухом.

Дівчинка підвела погляд. Перед нею стояв невисокий дідусь, а з-під його солом'яного (чесно кажучи, дурнуватою) бриля дивилися схвильовані очі, від яких сонячним промінням розходилися зморшки.

— Нічого не сталося, — істерично протягнула Марійка, зворотним боком долоні розтираючи по щоках сльози. — Просто мої малюнки ніхто не хоче купувати.

— А ти що ж у нас, може, художниця? — здога-

дався що до чого дідусь. — Давай-но сюди, поглянемо на твої роботи. Ану ж бо, неси їх!

Дівчинка слухняно пішла до коробки і зібрала всі малюнки разом. «Може, він зараз щось купить?» — резонно подумала вона, і сльози миттєво стали підсихати.

— Ось! — Марія простягнула пейзаж з горами своєму співрозмовникові.

— Гмммм...— протягнув той. — І скільки ж це коштує?

— Сто двадцять гривень, — випалила дівчинка.

— Чи не забагато? — усміхнувся дідусь із зовсім білою борідкою.

— Тоді сорок, — миттєво знайшла новий варіант Марія.

— Хмммммм... — знову замислився дідусь. — А навіщо тобі гроші? Що ти на них хочеш купити?

— Кульку бажань я хочу. Щоб моє бажання здійснилося. Тобто ліхтарик, — сама себе виправила дівчинка. — Тобто не один, а десять! — І, вже зовсім перейшовши на шепіт, додала: — Щоб цей дурень Максим знав!

— Ліхтарик бажань, кажеш. Ану ж ходімо, я тобі дещо покажу, — дідусь рушив вбік.

— Нікуди я не піду. Мене батьки вчили з незнайомцями не ходити. Будете малюнок купувати чи ні?

— Не буду, — серйозно відповів дід. — А знаєш чому? Тому що ти ніколи не купиш ліхтарик, зроблений абияк. Ти ж такий ліхтарик хочеш, щоб він полетів, щоб твоє бажання здійснилося і щоб Максим (вже не знаю, хто такий) тобі заздрив. А я хочу купити таку картину, щоб не просто повісити на стіну, а щоб кожного дня милуватися і гостям хвалитися. Таку картину, щоб вона здавалася чарівною. А ти он — плям наставила, а поки сюди несла, ще й надірвала.

Справді, пейзаж з горами від Марійчиної активності помітно постраждав.

— Щоб заробити, треба багато працювати. Ось намалюєш мій портрет, та так, щоб я на себе схожий був, — тоді куплю!

Дівчинці нічого було відповісти. Знову ця примовка з «працювати» відправила ще одну мрію в круте піке. Але Марійка була б не Марійка, якби довго журилася.

— А давайте я вам свого цуценя Біма намалюю! Купите?

— Подивимося. Принось малюнок свого цуценяти завтра. О дев'ятій ранку я навідаюсь сюди, маю справи деякі, — поважно відповів дідусь.

— Домовились! — здається, мрія з продажем картин набула другого дихання. — Тоді я пішла малювати! — дівчинка стала бгати свої творіння, нервово складаючи їх в неакуратну купу. Не минуло й хвилини, як сандалі-скороходи понесли її в напрямку дому.

— Ох вже і хитра! — мугикнув дідусь і пішов далі своєю дорогою.